

MASČÁSEK

NAŠE STOLETĚ

časopis Masarykovy základní školy Klatovy
vydání ke stoletému výročí školy
1925 – 2025

PÁR SLOV ÚVODEM

Milí žáci, kolegové, rodiče a přátelé školy, zdravím vás všechny u příležitosti oslav stého výročí školy „naší Masaryčky“, která byla slavnostně otevřena 1. 9. 1925.

Nacházíme se v budově, jejíž tvář se za celé století téměř nezměnila. Její typická sgrafita a celkový vzhled zůstávají symbolem tradice a důstojnosti. Dodnes je jednou z nejvýraznějších staveb vítajících návštěvníky při příjezdu do Klatov od Horažďovic.

Naopak vnitřní část budovy prošla v letech 2000 až 2008 rozsáhlou úpravou a modernizací, přibyla nová tělocvična a sportovní zařízení s umělým povrchem. Přesto si uchovala svůj nezaměnitelný historický ráz.

Samozřejmě ale škola není jen stavbou. Můj osobní příběh je s touto školou neoddělitelně spjat. Podobně jako většina z vás jsem sem poprvé vkročila jako malá žákyně, prvňáček. O devatenáct let později jsem dostala možnost zde pracovat jako učitelka matematiky a chemie. A od roku 2007 mám tu čest vést školu jako ředitelka. Po celou dobu sleduji, jak se mění potřeby žáků, pojetí výuky i technické vybavení. Ale duch školy, její atmosféra a lidskost zůstávají. Škola v sobě skrývá mnoho příběhů a zážitků. Téměř celé století, a samozřejmě i dnes, stále zůstává věrná svému poslání – vzdělávat, vést, inspirovat.

Dnes chci poděkovat všem, kteří školu těchto sto let spoluvytvářeli – učitelům, zaměstnancům, žákům, rodičům i zřizovateli. Všem patří dík za to, že Masarykova základní škola v Klatovech byla a je místem, kde se děti mohou bezpečně učit a rozvíjet.

Naší Masaryčce přeji, aby i nadále zůstala pevným bodem na mapě města Klatovy. Místem, kde se setkávají celé generace dětí, rodičů a prarodičů. Místem přátelským a tvůrčím, které zůstává v paměti i po opuštění školních lavic.

Mgr. Emilie Salvetrová
ředitelka školy

„MASARYČKA“ NEBO „STARÁ“

Mohu-li si dovolit ve chvíli tak významného výročí, jakým je 100 let od otevření školy nesoucí čestný název po prvním československém prezidentu T. G. Masarykovi, připojit několik osobních vzpomínek či postřehů, činím tak.

Charakteristická budova se svojí fasádou plnou „psaníček“ vždy přitahovala nejedny dětské oči. Ani ty moje nebyly výjimkou. A snad právě i proto, že kolem ní vedla pravidelná nedělní cesta k babičce bydlící na okraji parku, jsem dle své matky velmi pozorně sledoval, zda jsme správně odbočili. V opačném případě jsem dal svoji nevoli hlasitě najevo, jak už to tříleté děti dělají. Po pravdě řečeno, náhlé a neočekávané změny směrů nemám v oblibě dodnes.

Práh „Masaryčky“ jsem poprvé překročil jako žák 5. třídy v roce 1974. U vstupních dveří či na vysvědčení byste tehdy onen slavnostní a s úcty plný název hledali marně. Avšak v ústní slovesnosti Klatovanů se jí jinak neřeklo. A když, tak „stará“. V jejím sousedství totiž vyrostla koncem 50. let budova školy nesoucí jméno jiného prezidenta – Antonína Zápotockého. To se, zcela pochopitelně, úplně nevžilo a raději jsme jí říkali „nová“.

Předháněli jsme se, kdo chodí na lepší. Rivalita mezi žáky obou škol byla veliká. Při sportovních soutěžích až jiskry občas létaly. Moc dobře patrné to bylo i na našich učitelích – trenérech, kteří nás hecovali k co nejlepším výkonům. Prostě za „starou“ bylo potřeba se vydat ze všech sil. Kdepak by mne napadlo, když jsem odcházel na gymnázium, že se sem ještě někdy vrátím.

Návrat to pro mne byl hezký, neobyčejný, trochu i zvláštní. Hrozně jsem si považoval, že jsem dostal možnost vést kvalitní pedagogický sbor po více než 10 let. Nikdy nepřestanu být vděčný svým bývalým paním učitelkám za jejich vztah ke mně. Kdo zná dobře duši pravého kantora, ví, že ke svým žákům mají často vztah jako ke svým dětem. Neznalé by možná zaskočilo, když při našich poradách po oslovení „paní učitelko Vy“ následovalo „Rudo Ty“. Respekt jsme však k sobě měli vzájemný. Stejně tak i společný zájem, aby „Masaryčka“ přežila. Zub času se na ní totiž začal podepisovat, krov napadený dřevomorkou hrozil uzavřením minimálně části budovy.

Naši snahu podporovali i klatovští zastupitelé a pomohli nám rozběhnout nejen kompletní rekonstrukci školy, ale i přístavbu tělocvičny a venkovního sportoviště. O moderním vybavení učeben ani nemluvě. Není to práce jednorázová, je to práce nikdy nekončící, aby i další generace žáků, které do školy přijdou, odcházely do dalšího života připraveny tak dobře jako kdysi my.

Moc děkuji všem, kdo s „Masaryčkou“ dýchali, dýchají, budou dýchat a dělat vše pro to, aby slovo „stará“ bylo v případě „Masaryčky“ slovem plným hrdosti, krásných vzpomínek a poděkování za chvíle, které jsme zde mohli prožít.

Osobně to tak cítím a nic na tom měnit nehodlám.

Mgr. Rudolf Salvetr
starosta města

100 LET MASARYKOVY ZÁKLADNÍ ŠKOLY V KLATOVECH

1. září 2025 uplynulo přesně sto let od chvíle, kdy první žáci vstoupili do zbrusu nové školní budovy na tehdejší okraji Klatov. Majestátní stavba s typickými „psaníčky“ upoutá každého, kdo přijíždí ve směru od Horažďovic.

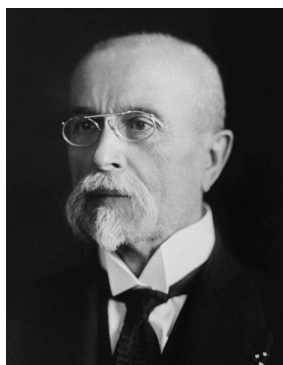

Situace po 1. světové válce v mnoha československých městech, Klatovy nevyjímaje, přímo volala po stavbě nové školní budovy.

Město muselo hledat nejen lokaci, ale hlavně finanční prostředky, jejichž výše nakonec činila více než 3 miliony tehdejších korun. Místem pro stavbu byl nakonec vybrán někdejší prostor výstaviště, kde se v roce 1909 odehrála velmi úspěšná Pošumavská výstava. Tento prostor se nacházel prakticky na okraji tehdejších Klatov v zatím velmi sporé zástavbě. Již tehdy ale vznikl zárodek dnešního vzdělávacího „kampusu“. Od roku 1902 stála ve stejné ulici budova hospodářské školy a v říjnu 1926 byla v jejím sousedství slavnostně otevřena Hospodyňská škola, pozdější vojenská nemocnice.

Architektonický návrh školní budovy vzešel z pera slavného architekta Ladislava Skřivánka (navrhl např. budovu školy na Chodském náměstí v Plzni či Masarykovu školu v Sušici). Stavební zakázku pak získaly stavební firmy věhlasných klatovských stavitelů Václava Beneše a Josefa Strejce.

Když jel při své návštěvě Klatov 3. května 1923 prezident Tomáš Garrigue Masaryk z Vodojemu k pomníku legionářů, který se nacházel u Mercandinových sadů, jeho cesta vedla ulicí Palackého (dnes Národních mučedníků). Míjel tedy místo někdejšího výstaviště, kde se zanedlouho začne budovat škola, která později dostane právo nést jeho jméno.

Stavební práce směřovaly k jasnému cíli, školní rok 1925/1926 zahájit již v nové budově. Tak se také stalo a v úterý 1. září 1925 byla v nové škole zahájena pravidelná výuka.

Škola se stala majetkem města Klatov. V budově byla umístěna samostatná Obecná škola chlapecká, dále Škola městská obchodní, Škola rodinná a v neposlední řadě Škola kuchařská. V prvním roce navštěvovalo školu 308 žáků. Zatímco ředitelem obchodní školy byl Karel Mayer, řídícím učitelem chlapecké školy Bohumil Valenta. Chlapeckou školu tvořilo osm tříd v pěti ročnících.

Škola měla i vlastní tělocvičnu. Protože však byla dovybavována postupně, pravidelně se v ní mohlo cvičit až od dalšího školního roku 1926/1927.

V roce 1933, přesně deset let po prezidentově návštěvě, získala škola po souhlasu prezidentské kanceláře a ministerstva školství označení Masarykova veřejná československá obchodní škola v Klatovech. To pak ale v důsledku nacistické okupace a následné komunistické totality na desítky let ztratila. Bez ohledu na jiné, dnes už prakticky zapomenuté názvy (nejprve 1. obecná škola chlapecká v Klatovech, Obecná škola chlapecká v Klatovech u parku, ZŠ resp. ZDŠ

u Stalingradských sadů nebo ZŠ u Městských sadů), lidové označení „Masaryčka“ zůstalo v myslích lidí natrvalo. Symbolicky v den Masarykových narozenin, 7. března 1990, ministerstvo školství označení „Masarykova“ škole vrátilo.

Za války se školy samozřejmě dotkl tradiční problém nedostatku míst. Školní objekty byly využívány i k jiným účelům. Nejdříve se zde učili i žáci z jiných škol. Po úplném omezení výuky, na podzim roku 1944, byla budova nejprve připravena k přechodnému ubytování německých vystěhovalců, později byla celá budova uvolněna pro německý vojenský lazaret. Žáci se proto učili v učebnách Hlavní školy dívčí v Plánické ulici a v pěti učebnách gymnázia. Od února 1945 pak vyučování probíhalo dokonce i v různých hostincích. V pozdním jaru a v létě roku 1945 sloužila budova k ubytování amerických vojsk a uprchlíků i jako vojenský lazaret. Klasické vyučování bez jakýchkoli omezení tak mohlo začít až v půlce září 1945.

V roce 1953 zavedl nový školský zákon povinnou osmiletou střední školu, který sloučil národní a střední školu s jedenáctiletou střední školou. V roce 1959 - po otevření nové školy na třídě Národních mučedníků - zůstává v naší budově III. osmiletá střední škola. Od roku 1961 se název mění na III. základní devítiletá škola v Klatovech.

Po pádu komunistického režimu se nejen vrátil čestný název, ale bylo také snahou více investovat do modernizace školních budov. Díky tomu byla v listopadu 2000 slavnostně otevřena nová tělocvična. V souvislosti se zánikem okresů se klatovské základní školy staly příspěvkovými organizacemi města. V letech 2005 až 2008 se zejména v době letních prázdnin uskutečnily čtyři etapy rekonstrukce školy v celkovém nákladu přibližně 80 mil. Kč. Půda byla přeměněna na podkrovní odborné učebny informatiky, hudební, výtvarné a rodinné výchovy. Došlo k výměně oken, dveří, topení, podlah, obnově omítek, přestavbě žakovských šaten a k částečné přestavbě vnitřních prostor. Poslední etapa rekonstrukce zlepšila vzhled školy obnovou fasády a oplocení. V roce 2008 začali žáci cvičit na nově postaveném víceúčelovém sportovním zařízení s umělým povrchem (od roku 2023 dokonce s umělým osvětlením). Tělocvičny i venkovní sportoviště (včetně kurtu na squash) mohou využívat v odpoledních a večerních hodinách různé oddíly i rekreační sportovci.

V současnosti má naše škola 23 tříd, 590 žáků a 6 oddělení školní družiny. Vyučování probíhá nejen v hlavní budově na ulici Národních mučedníků, ale také v Žižkově ulici, kde se též nachází školní jídelna. Škola také nabízí různé kroužky a už 28 let školu skvěle reprezentuje pěvecký sbor 2. stupně Sněženky a machři.

Mgr. Lukáš Kopecký
zástupce ředitelky a učitel dějepisu

Z DOBOVÉHO TIŠKU

Stavba nové školní budovy v Klatovech.
Dne 7. května t. r. otevřeny byly za přítomnosti oferentů došlé nabídky na zadání stavby nové obecné a měšťanské školy v Klatovech dle projektů proslulého odborníka školních staveb p. prof. architekta L. Skřivánka z Prahy, jejíž stavbě bude v měsíci červnu přikročeno. Prozatímne vypsáno bylo zadání prací: zednické a nádenické, kamenické, tesařské, betonářské, pokrývačské a dodávka železa. Soutěžeúčastnilo se 8 podnikatelů staveb a to pp.: arch. Beneš a Strejc z Klatov, Kvasnička-Novotný z Plzně, Spalek a Kont z Plzně, Holzbacher z Plzně, inž. Dr. Tom. Keclík z Klatov, Hrubý z Nové Kdýně, inž. K. Horák z Klatov, a Šašek z Plzně. Došlé nabídky byly měst. stavební kanceláří přepočítány a prozkoumány a předloženy měst. radě, která odkázala je stavebnímu odboru k dalšímu prouzkoumání. Při tom zjištěno, že nejlevnějšími jsou pp. arch. Beneš a Josef Strejc, jejich celková nabídka obnáší na zmíněné práce 1,619.511 Kč 58 hal., a nejvyšší je nabídka p. stavitele Šaška z Plzně znějící na 1,992.862 Kč 48 hal. — Měst. rada i stavební odbor rozhodly, aby práce zmíněné svěřeny byly pp. arch. Benešovi a Strejcovi. O definitivním zadání stavby rozhodovati bude obec. zastupitelstvo, jež svoláno bude na nejbližší dny. Ve čtvrtek dne 17. t. m. meškál v Klatovech projektant stavby pan prof., arch. Lad. Skřivánek z Prahy, s nímž ujednány podmínky dozoru a řízení stavby a na jehož doporučení zvolena byla zvláštní stavební komise, ve které budou zasedati pp. měst. radní prof. Kar. Petrs, jako předseda, nám. starosta arch. Jos. Janovský, měst. radní Fr. Bouzek, člen obec. zastup. učitel Jos. Werner a měst. stavitel Bedř. Duchoň, kteří mají všechny záležitosti se stavbou spojené vyřizovati, podepisovati potřebná podání, přehlížeti stavební deník atd. Veškerou stavbu říditi bude sám projektant p. prof., arch. Skřivánek a dozor bude míti jím do Klatov vyslaný stavební odborník. Škola, jak známo, umístěna bude na pozemku dědiců Sedlákových proti hospodářské škole a bude první opravdu vzorně řešenou školní budovou městskou, se kterou budeme se moci před cizinci pochlubit.

Šumavan 19. května 1923

Stavba budovy nové obecné a měšťanské školy chlapecké v Klatovech, kteráž původně projektována byla výhradně pro potřebu těchto dvou škol a v níž po dostavbě umístěna bude místo školy měšťanské veřejná obchodní škola, dále ženská průmyslová škola, kuchařská škola a obecná škola chlapecká, tedy čtyři různé školy, má být, jak jsme minule zaznamenali, při vnější výzdobě macešsky odhyta. Bude to těžký hřích spáchaný na krásném projektu. Upozornili jsme na to v minulém čísle a ačkoliv víme, že upozornění novinářů zpravidla bývají ignorována, tož přece důtklivě dožadujeme se toho, aby alespoň úprava letního cvičiště při nové škole provedena byla dle návrhů projektanta p. prof. arch. Skřivánka. Je to nádherný projekt, který při pečlivém provedení bude okrasou školy a něčím vsutku zvláštním, co sloužití bude nám ku cti a co prospěje celému městu. Pan arch. Skřivánek svahovitý terén letního cvičiště vyřešil amfiteatrálně s krásnými stupňovitě vyřešenými ochozy pro diváky a odpočinek. Rovné prostranství pro cvičiště bude míti přes 3000 čtver. metrů a bude tudíž možno na něm v době prázdninové pořádati i menší veřejná cvičení a národní slavnosti. Z toho důvodu přimlouváme se za to, aby na úpravě letního cvičiště nebylo šetřeno a aby provedena byla úprava jeho věrně dle projektu p. arch. Skřivánka, jehož odborné zkušenosti zaručují, že dílo jím vybudované je vždy pomníkem jeho umělecké tvorby. U nás bohužel, na vypravení školy se šetří a to rozmrzelo p. arch. Skřivánka tou měrou, že již do další úpravy nechce se místiti a ponechává další úpravu jako volbu maleb místností, chodeb, fačady atd. místním činitelům. Obáváme se těch důsledků, neboť jeho velikých zkušeností, jeho hlubokého smyslu pro krásu našeho města mohli jsme ještě mnohokráté využítkovati, vždyť pan arch. Skřivánek, jemuž mimochodem řečeno, svěřeno bylo vypracování regulačního plánu města Olomouce a jenž v soutěži na úpravu Letenské pláň obdržel druhou cenu, projevil ochotu býti nám nápomocen při vypracování zastavovacího plánu města Klatov a úpravě měst. sadů. Je proto škoda, že jeho návrhům nevychází se vstříc a že z úsporných důvodů zamítají se projekty, které časem zamrzí ty, kdož tak rozhodli. To je naše poctivé mínění, které nezbavilo nás víry, že škola i při svém chudobném vypravení přesvědčí o veliké odborné umělecké kvalifikaci p. prof. Lad. Skřivánka.

Šumavan 5. července 1924

Purkmistrovský úřad král. města Klatov.

Čís. 7366.

Dne 25. dubna 1924.

Vyhláška.

Obec města Klatov vypisuje tímto

veřejnou soutěž

na práci zámečnickou a klempířskou pro novostavbu obecné a měšťanské školy v Klatovech.

Zvláštní podmínky a výpisy těchto prací vydává za režijní poplatek 20 Kč Jos. Milík, administrátor stavby v úředních hodinách v jeho kanceláři na novostavbě, kde možno nahlédnouti ve všeobecné podmínky, vyložené plány a vzorky.

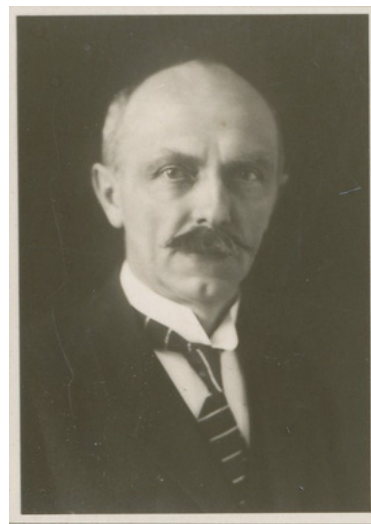
Tyto nutno prohlédnouti na místě.

Nabídky řádně zalepené a zapečetěné s podotknutím „práce klempířská pro novostavbu školy“ neb „práce zámečnická pro novostavbu školy“ přijímá do 9. května 1924 do 12. hod. dop. podatelna městského úřadu v Klatovech.

Ve 3 hod. odpo. budou nabídky otevřeny v kanceláři měst. stav. oddělení čp. 50/IV za přítomnosti členů staveb. výboru a oferentů.

Starosta: K. Peters.

Šumavan 26. dubna 1924

Karel Peters
starosta města 1923 - 1927

PRÁCE NAŠICH ŽÁKŮ

Stoletá dáma

Masarykova základní škola Klatovy je jako stará dáma, které je už 100 let. Představuji si ji jako vysokou dámu s vrásčitou tváří, která toho už hodně zažila. Má na sobě starší, ale pořád pěkné šaty, vlasy má šedivé, pečlivě učesané do drdolu, protože má ráda pořádek. I když už je stará, v očích jí pořád jiskří moudrost a zvědavost. Dáma se narodila v roce 1925.

Tahle paní si pamatuje spoustu důležitých věcí. Když byla mladá, všichni věřili, že vzdělání je moc důležité a že pravda a svoboda jsou největší hodnoty. Pak ale přišla válka a ona musela být statečná. Měla strach o svoje děti, některé musely odejít a některé se už nevrátily. Po válce si myslela, že bude zase dobře, ale přišla jiná doba a ona se musela přizpůsobit komunistickému režimu. Tehdy jí dokonce vzali jméno Masarykova, ale ona si ho dál nesla ve svém srdci.

Pak přišel rok 1989. Dostala zpět své původní pravé jméno a mohla se znovu nadechnout. Už se nebála mluvit nahlas a učit děti svobodně myslet. I když už není nejmladší, pořád se snaží jít s dobou. Modernizuje se, otevírá se novým možnostem, a hlavně se stará o děti tak, jako vždycky.

Je to stará, ale hodná dáma, která zažila těžké časy, ale nikdy to nevzdala. Má ráda svoje žáky a vždy jim chce dát to nejlepší. Možná už má pár prasklin a vrásek, ale stále má své pevné základy a je připravena pomáhat dalším generacím.

Sára Pytlová, 8. A

Stoletá dáma

Dáma, kterou se chystám popsat, bydlí v krajní části Klatov, obklopená školami, školkou a krásným rozlehlým parkem. Naše dáma bude brzy slavit 100 let. Vzhledem ke svému věku vypadá stále „pěkně“. Netají se tím, že v minulosti podstoupila několik menších i větších úprav svého vzhledu. I přes tyto úpravy lze spatřit sem a tam nějakou vrásku. Pokaždé, když ji vidím, je oblečena v elegantním kostkovaném kabátku plném škrabaných sgrafit.

Tato dáma je velmi společenská. Její věrní společníci Karel a Zdeněk, se o dámu starají a pomáhají jí s pořádkem v domě. Celý svůj život zasvětila vzdělávání, jejíma rukama prošlo mnoho dětí od šesti do patnácti let a všechny bezpochybně něco naučila. Je přísná, ale spravedlivá a velmi dbá na dodržování pravidel.

Její největší zálibou je věda, zejména počítání příkladů, psaní, mluvnice a čtení knih. Je velmi vzdělaná a ráda se účastní vědomostních olympiád a soutěží.

Tuto dámu navštěvuji velice často, i když někdy bych raději vzal nohy na ramena. U této dámy se úplně nevyplácí rčení: „Co na srdci, to na jazyku.“ A naopak se vyplácí držet se rady: „Dvakrát měř, jednou řež!“ Na tuto dámu nikdy nezapomenu, protože mě dobře připravila k životu.

Vladislav Smolík, 8. A

Popis stoleté dámy

Budu popisovat jednu neobyčejnou dámu s bohatou historií. Bydlí v Klatovech nedaleko městského parku v ulici Národních mučedníků. Zažila spoustu prezidentů, států a vlád. Tato paní bude slavit 100 let.

Na svůj věk vypadá velmi dobře. Možná to je tím, že nosí často své oblíbené černobílé šaty, které nikdy nevyjdou z módy. Připomínají mi trochu sgrafita na omítce.

Její největší vášní je učení dětí a má je velice ráda. Celý její život se točí kolem školství a neumím si představit, že by ji něco bavilo víc než práce s dětmi. Připadá mi někdy protivná a trochu přísná, ale netrvá to moc dlouho. Trpělivě snáší hluk, křik, stresy z písemek a zkoušek i radosti dětí z toho, co se jim povedlo. A můžu říct, že i přes svůj věk drží krok s dobou.

Známe se spolu od mých sedmi let a jsem jí velice vděčný za to, že mě seznámila se spoustou skvělých lidí. To je důvod, proč na ni nikdy nezapomenu.

Filip Tuček, 8. A

Recenze na Masarykovu ZŠ v Klatovech

Masarykova základní škola v Klatovech, na kterou už 8 let chodím, se stala mou denní záležitostí. Dobře ji znám a vím, co se mi na ní líbí a co zase naopak ne.

Jednou z výhod školy je i její poloha, protože leží jen pár minut od náměstí, a také se nachází hned vedle parku, kam si občas zajdeme při tělesné výchově.

Přístup učitelů potěší, až na nějaké výjimky, ale to tak asi bývá všude. Hodiny jsou zábavné a pokud něco nechápeme, znovu nám to vysvětlí. Nejvíce mě baví hodiny přírodopisu s paní učitelkou Bc. Natálií Mendzhul a hodiny chemie s paní učitelkou Mgr. Sárrou Hájkovou. Do svých hodin dávají hodně své energie a snahy, abychom si z nich něco odnesli.

Ve škole máme spoustu různých kroužků, třeba sportovní, jazykové a vědomostní. Ve škole také fungují dva sbory, pro mladší děti z prvního stupně je to Zvoneček a pro starší z druhého stupně sbor Sněženky a machři, do kterého chodím i já. Zpíváme známé i méně známé písničky a taky pravidelně vystupujeme nejen na školních akcích, ale i na těch městských. Ke konci školního roku pak nesmí chybět vystupování na školní akademii, kterou sama škola pořádá.

Občas probíhají různé výlety, sportovní dny nebo projektové akce, takže to není pořád jen sezení v lavici. Kromě toho máme i lyžařský a vodácký kurz. Letos se ale hodně lidí z naší třídy na vodák nedostalo, protože bylo málo míst, což nás trochu mrzelo. Zajímavá je i možnost zúčastnit se výměnného pobytu v Německu, kde můžeme poznat nové lidi a vyzkoušet si život v jiné škole.

Jako bonus k učení máme jídelnu hned vedle školy. Jídlo většinou chutná dobře, i když se občas najde něco, co bych si příště opravdu nedala. Každý den si ale můžeme vybrat ze dvou jídel, což je fajn.

Masarykova základní škola v Klatovech mě toho za těch 8 let hodně naučila, nejen ve výuce, ale i v běžném životě. Poznala jsem tu spoustu skvělých lidí, naučila se spolupracovat, vystupovat před ostatními i řešit různé situace. Není to jen místo, kde se sedí v lavicích, ale kde se i roste, a to nejen věkem, ale hlavně zkušenostmi.

Kristýna Leiblová 9. A

Recenze na Masarykovu základní školu v Klatovech

Masarykova základní škola v Klatovech patří mezi moderně vybavené školy, které nabízejí žákům kvalitní vzdělání, ale také mnoho možností, kde se žáci mohou rozvíjet. Areál školy je umístěn v příjemném prostředí, obklopený parkem, který vytváří klidnou atmosféru.

Základní škola se může pochlubit kvalitním sportovním zařízením, včetně vlastního zrekonstruovaného sportoviště. Je využíván nejen během hodin tělesné výchovy, ale i na volnočasové aktivity. Každý rok se pro žáky organizují oblíbené lyžařské a vodácké kurzy. Ty nabízejí sportovní vyžití, zábavu, ale i posílení školního kolektivu.

Dále škola pravidelně pořádá různé soutěže a olympiády, kde si žáci mohou vyzkoušet své znalosti a dovednosti.

Velkou předností školy je široká nabídka zájmových kroužků. Kroužky jsou zaměřeny na různé oblasti jako třeba sport, hudba, technika, umělecká činnost. Každý žák si může najít to, co ho baví. Díky dvěma moderně vybaveným počítačovým učebnám, mají možnost rozvíjet své ICT dovednosti.

Škola každoročně pořádá školní akademie, kde žáci předvádí své nadání v hudbě, tanci, divadle či recitaci. Škola má také svůj vlastní časopis, do kterého přispívají žáci a učitelé, zachycují důležité momenty školního roku. Předností je i aktivní školní sbor, který vystupuje při školních i městských akcích.

Kromě běžné výuky pořádá škola exkurze a školní výlety, které dětem zpestřují výuku, ale napomáhají jim i lépe pochopit probíranou látku.

Masarykova základní škola v Klatovech je skvělým místem pro vzdělávání a rozvoj dětí. Každý žák může najít svůj směr a rozvíjet svůj talent.

Sofie Poláková, 9. A

Den otevřených dveří

Den 3. 4. 2025 otevřela Masarykova ZŠ v Klatovech své dveře dokořán. Již od začátku vyučování mohli rodiče a lidé z okolí nahlédnout do školy. Veškerá legrace však začala až odpoledne od 14:00 do 18:00 hodin.

První stupeň měl před svými třídami vystaveny výrobky, sešity, fotografie žáků z dané třídy. V učebně přírodopisu se prezentoval přírodovědný kroužek. K vidění byly strašilky a další zajímavé věci. V další třídě se prezentoval kroužek robotiky. LogIQ, další kroužek této školy, jste mohli vidět v dalším patře. Třída chemie se proměnila na chemickou laboratoř. Největším favoritem se stalo tajné písmo.

Od 14:00 se uskutečnil turnaj v ping-pongu. Pingpongový stůl je novinka, o kterou se dlouho bojovalo. Nejvyšší patro bylo potěšením pro mlsné jazyčky. Ing. Alena Zahradníková tam se svými žáky pekla všelijaké dobroty. Sbor Zvoneček pod vedením Mgr. Věry Žižkové vystoupil od 14:30 v prvním patře. Sbor starších žáků Sněženky a machři pod vedením Mgr. Věry Steinerové, vystoupil hned dvakrát, a to od 14:30 a 16:30 hodin.

Zeptali jsme se návštěvníků, jak se jim tato akce líbila. „Den otevřených dveří se mi moc líbil, nesl se v dobré náladě a všichni jsme si to moc užili. Každá třída měla hezkou prezentaci,“ odpověděla žákyně a sboristka Kristýna Leiblová. „Vystoupení sboru bylo jako vždy famózní, výzdoby kreativní a propracovaná,“ vypověděla matka jedné žákyně.

Celkově se akce velmi vydařila a dostala samé kladné reakce. Určitě si ji nenechte příště ujít.

Leontýna Tomášková, 9. A

Reportáž ze Dne otevřených dveří

Den otevřených dveří na Masarykově škole v Klatovech se konal 3. 4. 2025. Byl skvělou příležitostí nejen pro širokou veřejnost, ale i pro všechny přátele školy, kteří přišli zjistit, co všechno škola nabízí. Během tohoto dne jsme měli možnost prohlédnout si prostory školy a veřejnost také mohla nahlédnout i do výuky během dne.

Při prohlídce tříd jsme mohli vidět nejen klasické učebny, ale i nádherné výkresy, výrobky, které žáci vytvořili. Každý z účastníků se mohl seznámit s nabídkou kroužků, které škola nabízí.

Nejvíce asi každého zaujala učebna chemie, kde si návštěvníci mohli zkusit připravené pokusy. Také učebna informatiky byla plně obsazena, protože každý dostal šanci naprogramovat si microbita, což byla příležitost pro ty, kteří se chtěli seznámit s programováním. Ve třídě přírodopisu máme několik zvířátek, jako například strašilky či šváby, a to se všem moc líbilo. Ten, kdo má rád sport, si jistě přišel na své v druhém patře, kde byl pingpongový stůl. Sportovci mohli vyzkoušet postřeh a dovednost.

Paní učitelka Zahradníková zpestřila den tím, že rozdávala sušenky, které s dětmi celé odpoledne pekla, což každému udělalo radost. Celým odpolednem nás provázel pěvecký sbor „Sněženky a machři“ pod vedením paní učitelky Steinerové. Myslím, že udržovali příjemnou náladu během celého dne.

Pro všechny to byla příležitost nahlédnout do každodenního provozu školy. Seznámit se s tím, co škola nabízí. Dle ohlasů všech tázaných to byl velmi vydařený den. Jeden z nejzajímavějších rozhovorů, které jsem udělala, byl s paní Maříkovou, která na tuto školu chodila v sedmdesátých letech. Byla velmi nadšená celkovou proměnou školy a hlavně moderním vybavením a designem. Doslova řekla: „Chtěla bych být znovu mladá.“ Bylo to odpoledne plné zajímavých aktivit.

Sofie Poláková, 9. A

Reportáž – Den otevřených dveří na Masarykově základní škole

Ve čtvrtek 3. dubna odpoledne od 14 do 18 hodin na Masarykově základní škole v Klatovech proběhl Den otevřených dveří. Škola byla pro všechny otevřena od začátku výuky, ale nejvíce lidí tu bylo v odpoledních hodinách. Patřila jsem mezi spousty lidí, kteří také přišli prozkoumat prostory školy.

Rodiče, žáci, ale i zvědaví lidé si mohli prohlédnout budovu školy, třídy a seznámit se s výukovými aktivitami, se kterými žáci pracují během celého školního roku. Učitelé ochotně odpovídali na dotazy a představovali metody výuky, které se na škole využívají.

Na patře prvního stupně bylo vystaveno několik výrobků z hodin výtvarné výchovy s různými tématy nebo fotografie ze školních exkurzí. Toto patro bylo plné barev a fantazie a všeho, co děti dokážou vyrobit či namalovat. Byly otevřeny i prostory školní družiny, kde byla spousta hraček, se kterými si žáci hrají celé odpoledne. Zeptala jsem se jednoho z rodičů, jehož syn nastupuje tento rok do první třídy, co ho sem lákalo. „Můj syn byl především zvědav, jak to tu vypadá a jaká lavice je nejlepší k sezení.“

Na patře druhého stupně byl k dispozici stolní fotbal nebo nově přidaný pingpongový stůl, u něj se konal i turnaj, bylo zde několik zájemců. Mnoho lidí zaujalo promítání fotografií z lyžařských kurzů. V učebně chemie probíhala zkouška pokusů. Ukázka živých strašilek a hmyzu se konala ve třídě, kde se vyučuje především přírodopis.

Školní pěvecký sbor Sněženky a machři pod vedením paní učitelky Steinerové vystoupil po čtvrté hodině odpolední. Zpívali skvěle nacvičené písně se školní tematikou. Poslouchala je spousta návštěvníků, učitelů, ale i vychovatelky školní družiny. Na konci vystoupení publikum reagovalo hlasitým potleskem.

Jak se pomalu blížil konec, v chodbách ubývalo výzdoby. Učitelé a žáci začali uklízet stoly a vybavení, která byla použita. Návštěvníci se pomalu loučili, někteří si povídali ještě s učiteli. Všichni odcházeli spokojení.

Kristýna Maňasová, 9. A

Návštěva družební školy ve Schwandorfu

Ve dnech 14. 5. - 16. 5. se žáci osmých a devátých tříd vydali na návštěvu do družební školy ve Schwandorfu.

Po příjezdu jsme se seznámili a společně poobědvali. Někteří z nás se brzy osmělili a začali německy i anglicky komunikovat. Prohlédli jsme si moderní a skvěle vybavenou školu a nastal čas porozhlédnout se po městě. Na náměstí jsme se rozdělili do skupin, v každé musel být minimálně jeden německý žák, který to ve městě znal. Každý z nás dostal malou knížku s památkami ve Schwandorfu, kam jsme se mohli podívat. Poté přišla část dne, které se všichni nejvíce obávali. Seznamování s rodinou, ve které se naši žáci ubytovali na dvě noci. Z důvodu malého počtu ochotných rodin se pár žáků ubytovalo na malém záměčku poblíž Schwandorfu spolu s učiteli z německé i české strany. Rodiny měly možnost přijet za ostatními na záměček a první den se projít po okolí a poznat přírodu kolem. Večer se naši žáci devátých tříd dozvěděli výsledky o přijetí na střední školy a byl to velký úspěch, jelikož se všichni dostali na své vysněné školy.

Druhý den se nesl v duchu historie. Hned ráno se všichni vydali na výlet do Regensburgu, kde je čekala prohlídka muzea bavorských dějin. Muzeum bylo interaktivní a velmi originální. Žáci si mohli například zkusit ovládat staré auto, nebo si na sebe vzít oblek krále. Poté následovaly další seznamovací hry. I v Regensburgu jsme dostali možnost se ve skupinkách porozhlédnout po městě. Rozdíl tentokrát byl v tom, že jsme museli u různých památek splnit zadané úkoly. Dívky, které bydlely na záměčku, se po příjezdu zpět navečeřely a čekal je společný program posledního večera. Program zahrnoval hraní společenských her, zpívání českých i německých písniček a tanec. Program pokračoval dále i na pokoji, kde všechny byly ubytovány. Ale co se stalo na pokoji, zůstane pouze na pokoji. I rodiny připravily českým kamarádům spoustu zábavy. Nejvíce se jim líbila pouť v Regensburgu, kde byla spousta atrakcí. Závěrečný den se konal ve škole. Jako první se hodnotilo splnění úkolů z minulého dne. Jelikož se jednalo o desáté výročí spolupráce, udělali žáci z obou škol dva bannery. Jeden zůstal na škole ve Schwandorfu a druhý se přivezl do Klatov. Na banneru jsou fotky všech, kteří se desátého výročí účastnili. V jedné z učeben se postavil fotokoutek, kde se různé skupiny fotily a následně dávaly na již zmíněný banner. Aby fotky byly zábavnější a originálnější, byly připraveny paruky, nápisy, nafukovací hračky, brýle, čelenky, havajské věnce a další podobné věci k zapůjčení. Jako vzpomínku na pobyt si každý mohl vyrobit vlastní kosmetickou taštičku s libovolným nápisem. Někteří si na taštičku napsali svá jména, jiní zase různé citáty a podobně. Po celou dobu vyrábění a focení jsme společně zpívali a hráli písničky různých žánrů a jazyků. K hraní se přidali jak učitelé, tak žáci. Po dalším společném obědě, přišla velmi smutná zpráva, a to že se musíme rozloučit. Každý čekal že ta zpráva dříve nebo později přijde, ale přišla moc brzo. Při loučení došlo i na slzy. Cesta domů byla velmi tichá, a to z toho důvodu, že jsme všichni v autobuse usnuli.

Ačkoliv jsme všichni byli na stejném místě, ve stejnou dobu a ve stejný čas, odnášíme si na tyto tři dny každý jiné vzpomínky. Ale myslím, že je důležité říct, že jsme si to všichni moc užili a rádi na společně strávené chvíle budeme vzpomínat. Schwandorf už pro nás není cizí město, vždyť v něm máme kamarády.

Návštěva gymnázia

Dne 18. března 2025 8:00 do 11:30 hodin se vybraní žáci osmých tříd z Masarykovy základní školy mohli účastnit zajímavého programu na Gymnáziu Jaroslava Vrchlického v Klatovech.

Pro první dvě hodiny si připravil jeden z učitelů gymnázia a jeho asistent obsáhlou prezentaci o dronech. Na začátku nás informovali o bezpečnosti a o dodržování pravidel, pokud bychom takový dron chtěli používat. Dále si všichni vyzkoušeli ovládání dronů mezi překážkami, které byly umístěny v podobě tyčí na zemi. Následně jsme se občerstvili ve školním bufetu. Po přestávce jsme se přemístili do učebny informatiky v nejvyšším patře, ve které jsme strávili poslední dvě hodiny. Poslechli jsme si další prezentaci, tentokrát o základech fotografování. Dozvěděli jsme se o správném rozmístění lidí při focení skupinových fotografií, nastavení fotoaparátu a osvětlení. V poslední části jsme si všechno vyzkoušeli v praxi.

Všem se program moc líbil, ale podle rozhovorů mezi dívkami a chlapci se dívkám více líbilo fotografování a chlapcům spíše ovládání dronů. A to také potvrdila spolužačka Martina Tižová, která byla po celou dobu se mnou. Na otázku: „Co se ti na programu nejvíce líbilo?“ odpověděla, že se jí nejvíce líbilo používání fotoaparátu a mimo to školní bufet.

Odnesla jsem si nejen zážitek, ale i spoustu nových poznatků, které využiji v běžném životě.

Aneta Červená 9. A

Jak by měl vypadat dobrý učitel?

Za mě je učitel základní kámen každé školy. I když žáci některé učitele nemusejí, měli by k nim mít respekt.

Myslím si, že dobrý učitel by k žákům měl mít také respekt a podporovat je, když se jim něco nepovede. Měl by být spravedlivý, mít individuální přístup k žákům, být jim příkladem a mělo by být vidět, že ho práce baví. Je také důležité, aby respektoval naše názory, co si myslíme a co nás zajímá. Jeho třída by pro něho měla být ta nejdůležitější.

Oldřich Dundr a Matyáš Plačko, 9. C

Jak by měl vypadat dobrý učitel?

Myslím si, že dobrý učitel by měl dodržovat školní řád a respektovat názory žáků. To je podle mě dost důležité, aby mohl s žáky vycházet. Měl by mít vztah ke své třídě a umět něco naučit i zábavnou formou.

Nemusí být přísný, ale musí být důsledný, měl by umět žáky zkrotit, ale neponižovat je. Asi by neměl známkovat domácí úkoly a ohledně známek i konfliktů by měl být celkově spravedlivý. Co se týče poznámek, ideální učitel by je měl psát jen za velké průšvihy.

Dobrý učitel by podle mě měl nejen dobře učit, ale také své žáky inspirovat. Tím v nich zanechává víc než jen znalosti.

Viktorie Faitová a Eva Marešová, 9. C

Co bych ve škole změnila, kdybych mohla?

Kdybych mohla, změnila bych hlavně přístup některých učitelů. Mohli by se k nám chovat s větší úctou. Proč na nás někdy bezdůvodně křičí? A proč s námi nemluví jako s rovnoprávným člověkem? Také by mohli oznamovat každý test.

Proč bychom nemohli používat mobil o přestávkách? Chápu, že je nemůžeme používat v hodině, ale nevím, proč bychom je nemohli používat o přestávkách.

Spousta učitelů učí hrou a zábavným způsobem, ale v některých hodinách učení hrou trochu chybí. Lepší by bylo učit se zajímavější formou, abychom měli informace v hlavě a nejen napsané v sešitě. Když tě hodina baví a zaujme, tak se to doma nemusíš učit. Je to tak jednoduché.

Kateřina Kotěšovcová, Violeta Růtová a Adina Štěrbová, 9. C

Škola bez pravidel

Zamysleli jste se někdy nad tím, jak by vypadala škola bez pravidel? Na první pohled by to možná znělo lákavě – žádné zákazy, žádné povinnosti, každý by si mohl dělat, co chce. Nemuseli bychom vstávat na čas, mohli bychom používat mobilní telefony, jíst v hodinách nebo třeba jen sedět doma. Zní to jako sen, vidíte?

Ale když se nad tím zamyslíme hlouběji, začneme si uvědomovat, že by to možná taková pohádka nebyla. Kdyby si každý dělal, co chce, jak by to ve škole asi vypadalo? Učitelé by nemohli učit, protože by je nikdo neposlouchal. Ti, kteří by se chtěli něco naučit, by neměli šanci v hluku a chaosu. Atmosféra by byla napjatá, nikoho by nebavilo tam být a nakonec by škola přestala plnit svůj smysl.

Pravidla nejsou od toho, aby nám zneprjemňovala život. Jsou tu proto, aby nám pomáhala spolu vycházet, učit se a vytvářet prostředí, kde se můžeme cítit bezpečně. Ano, občas nás omezují, ale zároveň nám dávají řád a jistotu.

Škola bez pravidel by možná na chvíli působila jako zábava, ale dlouhodobě bychom v ní nic nezískali. Možná bychom přišli o to nejdůležitější – příležitost něco se naučit a vyrůst.

Miroslav Zítek, Marcel Plaza a Matyáš Kleibl, 9. C

Naše milá školo,
přeji ti do dalších sta let, aby zápisky
z tvého deníku byly vždy jen úsměvné,
bez stínu temných událostí. A také
doufám, že tví žáci zažijí spoustu
zábavy, zajímavých akcí a poznají nové
přátele. Užij si své narozeniny!

Vanesa Tomanová, 7. B

Naše milá školo,
přeji ti, abys tady stála ještě dlouho.
A taky, aby tě navštěvovali jen hodní
lidé. Čeká mě už sedmý rok ve tvé
společnosti a vůbec nelituji toho, že
jsem tě poznala.

Tereza Trnková, 7. B

Milá školo,
přeji ti krásné sté narozeniny. Za tu dobu,
kterou trávím ve tvé společnosti, jsem se
naučila spoustu věcí. A určitě se dozvím ještě
mnoho nového a potřebného pro život. Jsi pro
mě důležitá, Masaryčko, oslav své krásné
výročí.

Tereza Jandová, 7. B

Naše škola stoletá

Naše škola stoletá
od podzimu do léta
vzdělává ty naše děti
bez přestání už století.

Naše škola stoletá
vyhlíží si do světa.
Okem času do dálky
vybírá své prvňáky.

Naše škola stoletá
vědomostmi nabytá.
Kdo chce vědět víc a víc,
běží honem do lavic.

Naše škola stoletá
vždycky čistě umytá.
To se činí pilná, zlatá
naše uklízací četa.

Naše škola stoletá
vůněmi nos polechtá.
Za to mohou jedinečně
holky z naší kuchyně.

Naše škola stoletá
ráda všechny rozchechtá,
nevydrží žádná hádka
od pondělka až do pátku.

Naše škola stoletá
odmítá být rozbitá,
pan školník vše vždycky spraví,
protože ho to moc baví.

Naše škola stoletá,
nacpala se dosyta.
Je tu plno lidí,
co se rádi vidí.

Naše škola stoletá
není nikdy ohnutá.
Ačkoliv je jí už dost,
stojí nám všem pro radost.

4. A a Mgr. Martina Mikušová

Z FIKTIVNÍHO DENÍKU ŽÁKŮ MASARYKOVY ŠKOLY

1.10. 1925

Tak už měsíc chodíme do nové školy! Je moc krásná a veliká. Letos už jsme druháci, dostali jsme paní učitelku, krásně voní jádrovým mýdlem a je moc hodná. Třetíci mají pana učitele. Ten ale mýdlem nevoní, jeho kabát je cítit naftalínem a je moc přísný. V ruce drží rákosku a klukům říká "hoši", když nezlobí a "skotáci", když chodí do školy pozdě, což je skoro pořád, protože se vždycky někde poperou. Toník Látalů přiběhl onehdá pozdě do vyučování, pan učitel ho vykrákal za pačesy a burácel: "Takhle se chodí do školy, skotáku?" "Pane učiteli, já za to nemohu: na Vídeňské chytali zloděje a maminka mne poslala, abych se podíval, není-li to tatínek." To já chodím do školy vždycky včas a moc se těším, protože ve třídě máme velikánskou černou tabuli, na kterou paní učitelka píše křídou a my občas, když jsme hodní, můžeme také něco napsat. Je to mnohem lepší, než když se píše na břídlícovou tabulku. Už se nemohu dočkat, jak budeme letos číst z knihy Žabákovy radosti a strasti, protože Poupata přenecháme prvňákům.

3. 2. 1941

Venku je hrozná zima a ve škole se moc netopí, protože není uhlí. Maminka mi vždycky ráno zabalí nohy do novin, abych cestou do školy neomrzl. Kabát mám přešitý po starší sestře, ale není to poznat, protože maminka z písmenka E (sestra je Eva) upárala jednu čárečku, takže vypadá jako F – Franta, jenže kluci se mi stejně pošklebují. Už je to dva roky, co sem přišli Němci, pamatuji si to přesně, protože ten den, 15. března, bylo pošmourné a mrholilo a německé uniformy byly šedivé jako samo nebe. Namísto Masaryka teď visí obraz pána s knírkem, o kterém jsme se dozvěděli, že je to vůdce a říšský kancléř Adolf Hitler. Mně to pořád vrtalo hlavou, ale ve škole jsem se zeptat bál, tak jsem doma vyrukoval na maminku: "Maminko, když je náš vůdce, kam nás vede?" Maminka od plotny zahučela: "Do záhuby!", ale vzápětí se chytla za pusku a křičela se, abych to nikde neřikal, jinak že bude zle. Tak jsme si to říkali jenom s klukama a už jsme to pochopili. Takže když teď jdeme ze školy, vždycky se rozhlédneme, aby nás nikdo neslyšel, a zpíváme: Kde domov můj, Hitler je vůl.

8. 5. 1945

Tak už je po všem, válka skončila! A brzy taky skončí poslední válečný školní rok. Už nás nikdo nebude volat Kom cūr tářl a budeme se učit o Československu a chodit do školy každý den, ne jako na jaře, když u nás zřídili německý lazaret a my jsme se museli učit sami doma. Já jsem se tedy moc neučila, hodně jsem pomáhala mamince. Jednou jsem se běžela podívat ke škole, jestli tam náhodou neuvidím paní učitelku, po které se mi už stýskalo, ale zrovna přivezli raněné Němce. Přenášeli je na nosítkách a viděla jsem kluka, který byl jen o trochu starší než já a hrozně nařikal bolestí a volal: "Mutti, Mutti!" Bylo mi ho líto, i když to je určitě zlý kluk, když bojuje za Hitlera. Ale teď když je konec války, tak se určitě vrátí moje kamarádka Ester, která nejdřív nosila na oblečení žlutou hvězdu a pak jednoho dne už do školy nepřišla vůbec, že prý odjela někam do Terezína. V sobotu sem přijeli Američani. My jsme je všichni vítali a i na maminčině tváři jsem viděla po dlouhé době úsměv. Jeden voják mě vzal do náruče a dal mi takový plochý balíček. Držela jsem ho v ruce opojená pocitem štěstí i vůní, která se z něj linula. Ale za chvíli mi začal v ruce měknout a maminka mi ho nevzala a neschovala, jak by to určitě udělala ještě před týdnem, ale pobídla mě: "Sněz si tu čokoládu hned a celou!"

25. 2. 1948

Když jsem se dneska vrátil ze školy, promrzlý na kost, protože jsme se s klukama klouzali na Čedíku, tatínek už byl doma z práce. Seděl u stolu, nervózně potahoval z cigarety a poslouchal rádio. Trochu ve mně hrklo, protože jsem si hned vzpomněl, jak takhle za války s napětím čekal na vysílání Volá Londýn. Se strachem jsem se obrátil na maminku: "Maminko, že nebude válka." Maminka přitiskla mou hlavu ke své zamoučené zástěře: "Neboj se, chlapče." Kolem páté hodiny se z rádia ozval hluboký mužský hlas: "Právě jsem se vrátil z Hradu. Pan prezident všechny mé návrhy přijal!" Pak bylo slyšet burácení davů a tatínkův povzdech: "Komunisté to mají v kapse." Nevěděl jsem, co mají v kapse, ale z tatínkova pohledu jsem vytušil, že to nebude nic pěkného. Maminka rychle vytáhla z šuplíku u stolu oranžové potravinové lístky i modré šatenky a běžela na nákup, protože si ještě z války dobře pamatovala prázdné regály. Vrátila se až večer, ale donesla pouze dvě masové konzervy z UNRY a natržený kabát.

29. 6. 1953

Zítra si půjdeme pro vysvědčení. Už se těším na prázdniny. Pojedu k babičce do Mochtína pomáhat se sušením sena a sklízením obilí. Babička peče moc dobré vdolky a koláče a na vsi mám spoustu kamarádek. Budeme hrát kuličky, dostanu za vysvědčení skleněný, ale ty do hry nedám. Taký budeme hrát na honěnou a schovávanou u babičky ve stodole. Tento rok jsem chodila ve škole na pěvecký, recitační a mičurinský kroužek. Soudruh Mičurin je ze Sovětského svazu a dokázal naroubovat kozí nohu na plot a ten potom utekl. My ale zatím tohle neumíme, ale soudruh ředitel dostává ze Sovětského svazu zázračná semena, a tak se nám podařilo vypěstovat víceklasou pšenici, bavlník a ve skleničku i burské oříšky, které vůbec nerostou na stromě, ale pod zemí, čemuž tedy kluci u nás ve třídě nevěřili, a tak soudruhu řediteli ty oříšky vydloubali, aby je ochutnali, ale hned je zase vyplivli, takže nevím. Já jsem dostala za úkol vyplít záhon zázračného koksadýnu, který v Sovětském svazu pěstují místo gumovníku a z jeho kořenů dělají pneumatiky. Nevěděla jsem, jak koksadýn vypadá, takže jsem na záhoně vyjednotila rostliny, které soudruh ředitel označil za pampelišky a mě za dronta, čili blbouna nejapného.

2. 9. 1968

Začal nový školní rok a my už nemáme našeho pana učitele, tedy soudruha učitele, tedy on to asi úplně soudruh nebyl, protože ho jako politicky nespolehlivého přeložili na jinou školu, prý na Železnou Rudu. V srpnu se děly věci! 21. ráno jsme poslouchali rádio na zahradě a naši sousedé, děda s babičkou mého kamaráda, oba komunisté, byli bledí strachy. Tatínek říkal, že se bojí, že je lidé budou věšet na lucerny. Na náměstí se ve výloze Čedoku objevil nápis "Na dovolenou se nejedí tanky" a pak se ty tanky objevily a na nich vojáci, které ale nikdo nevítal jako v pětáctýřicátém. Všichni křičeli "Iditě damoj" a můj strýček se snažil svou nedokonalou ruštinou vojákům vysvětlit, že k nám nemuseli chodit, že "u nás krásný život". Rusáci na něj nechápavě koukali, protože si mysleli, že si z nich dělá legraci a teta ho raději odtáhla pryč. A pak nechápavě koukal strejda, když jsem se ho zeptal: "Proč jsi říkal těm Rusům, že máme červená břicha?"

30. 5. 1975

Dneska přišel do třídy školník se štaflemlí a vyměnil obraz prezidenta. Tedy on ho nevyměnil, jen přidal pod sklo novou fotografii soudruha s brýlemi – jmenuje se legračně Husák. Hned jsem si vzpomněla na Werichovu písničku, kterou mě naučila maminka a kde se zpívá: curček curk a holub urk a husák huse vytrh brk. Tak tu už teď raději zpívat nebudu, protože se chci konečně dostat do pionýra. Slib jsem měla skládat už loni, ale nedopadlo to. Nesehnali jsme modrou pionýrskou košili, a tak mi babička z dederonu ušila krásnou růžovou. Jenže když jsem takto oblečená stála na stupínku v řadě s ostatními salutujícími spolužáky připravená unisono odříkat "Slibuji před svými druhy, že budu učit se, pracovat a žít podle pionýrských zákonů", přišla ke mně soudružka skupinová vedoucí, stáhla nejdříve moji ruku a pak i mě ze stupínku a z pionýra mě vyloučili. Ale já tam moc chci, protože pořád někde jezdí a hledají pomníky sovětské armády a partyzánů v rámci Expedice 30 a já chci taky plnit plameny a stát čestnou stráž u sochy Lenina.

7. 11. 1980

Dnes jsme byli v kině, jako každý rok na výročí VŘSR nám promítli film o sovětském letci Meresjevovi, který se po sestřelení snažil dostat přes frontu ke svým. Byl to opravdu geroj – s rozdrčenými nártý ušel každý den 10 000 kroků a pak ještě po amputaci s dřevěnými nohama tančil kozáčka. Náš strejda ho taky vždycky zkouší po třetím rumu, ale protože nemá protézy, tak si vždycky namele. Je měsíc československo-sovětského přátelství a já si budu moct koupit nějaké barevné sovětské omalovánky, protože jsem dostal 10 korun za sušenou pomerančovou kůru. Sice jsem trošku podváděl a půlka kůry byla ne z oranžových, ale zelených kubánských pomerančů, ovšem soudružka učitelka jen pytel zvážila a dovnitř se nedívala. Doufám, že budou mít omalovánky s medvídkem Míšou, protože od moskevské olympiády ho strašně chci. Psal jsem svému kamarádovi Koljovi do Sovětského svazu, aby mi poslal odznáček oplátkou za žvýkačky, které jsem poslal já. Musel jsem Pedro rozválet válečkem na nudle a zabalit do dopisního papíru, aby je celníci nenašli, ale asi je našli, protože mi Míšu neposlal.

9. 12. 1989

Tak dneska jsem byla poprvé v západním Německu. Maminka s tatínkem se rozhodli využít prvního víkendu od otevření hranic k výletu na západ. Maminka říkala, že si koupí záclony, protože ty, které propašovala na svém těle z NDR, už jsou celé popraskané. V obchodáku v Regenu nám ze vši té nabídky přecházel zrak a koupili jsme nakonec jen prášek na praní, protože tatínek byl na nervy, jak to dopadne po demisi vlády. Ve škole teď už neříkáme soudružko, ale paní učitelko, a zrušili nám kromě branné výchovy taky spartakiádu, což mě hodně mrzí. Při poslední spartakiádě jsem byla mladší žákyň a moc jsem záviděla své sestřenici Janě červenobílý dres, ve kterém cvičili Poupata. Teď už se na Strahov nepodívám, protože budu z osmičky vycházet. Maminka chce, abych šla na zdravku, ale já bych radši na hnojárnu, tu mám hned vedle. Jo a taky zrušili množiny, takže můj brácha už nebude rozhodovat, jestli je červená množina sjednocením žluté a modré množiny, ale bude zase počítat hrušky s jabkami.

17. 6. 1985

Dneska jsme měli branné cvičení. Museli jsme si do školy přinést pláštěnku, igelitové pytlíky a gumičky a do batůžku přiložit zátěž o hmotnosti 2 kg. Mně maminka navázila do sáčku písek, ale ten blbec Janda si přitáhl na zádech cihlu. Zatímco my jsme po cestě do Lub na hřiště nenápadně usypávali, Janda měl smůlu. Na lubském hřišti jsme nejprve házeli granáty jako soutěž, kdo dál. Míra z běčka hodil 30 metrů! Jandu cihla převážila, takže tělocvikář jen nevěřicně zíral, když musel do tabulky zapsat – 80 cm. Pak jsme se oblékli do protiatomové ochrany a nasadili si masky pro přechod zamořeného území. Nejdřív mi praskla gumička na pravé ruce a pak jsem prodřela oba pytlíky na nohou. Ostatní na tom nebyli o moc lépe. Mírovi z běčka maminka odmítla půjčit igelitky z NDR, a tak musel svoje dva čtyřicítky nasoukat do pytlíků na svačinu. Soudružka učitelka na něj křičela: "Ty už se ani nesnaž, je po tobě!" Pak jsme museli na znamení zalehnout nohama k epicentru. Sice nevím, kde to je, ale udělala jsem to jako ostatní – obličejem do trávy. Letos nás ještě čeká výchovný koncert. Doufám, že to bude stejná legrace, jako když nám přijel zakokrhat strýček Jedlička, nebo jako na MDŽ, když si Jitka nebyla sto zapamatovat básničku pro maminku o celosvětovém míru. Pořád si brumlala mír-knír, věčný-ječný, válka-dálka, aby si procvičila rýmy. Při besídce však sehrála svou roli tréma a Jitka zakončila svou báseň slovy: "A tak ti, milá maminko, přeji ječný zrna a žádný dálky."

20. 2. 1998

Dnes to bylo ve škole super. První dvě hodiny jsme koukali na hokejové semifinále olympijského turnaje Česko – Kanada. Bylo zajímavé, že absolutní zeměpisný ignorant Honza, který ještě minulý týden hledal Asii na mapě světa s očima upřenými na Afriku, se najednou ukázal být znalcem a poučoval nás, že Nagano je na Honšú a časový posun je tudíž 7 hodin. To nás zajímalo asi tolik, jako když nám paní učitelka při dějepisu vypráví veselé historky ze života národních obrozenců. Hokejový přenos hltali všichni, o přestávce mezi třetinami jsme se trumfovali, kdo vyjmenuje více hráčů a vedli odborné diskuze, jestli je lepší střelec Gretzky nebo Jágr, protože to, kdo je lepší gólman, bylo naprosto evidentní. Při nájezdech jsme se drželi kolem ramen stejně jako hokejisti na střídačce a když Záruba po úspěšném zakončení zařval: "Jsi pašák, Alby!", nikdo z nás už nepochyboval, že Hašan to vychytá a my už se dneska učit nebudeme.

30. 10. 2008

Tak je po podzimních prázdninách, které jsme strávili s rodiči v Egyptě. Do školy už jsem se celkem těšila, protože máme spoustu novinek. Nové třídy místo půdy – je tu třída na výtvarku, hudebku, informatiku i kuchyňku. Super jsou i nové záchody, které se na rozdíl od těch bývalých plechových dají zamknout, nové šatny se skříňkami, takže už nemáme klece jako v zoo a na hřišti je místo písku, trávy a louží umělý povrch a umělá tráva. Dneska jsme, protože je po prázdninách, hráli při češtině hru na slovní zásobu jméno, město, zvíře, stát, řeka, věc. Roman si při písmenu P nemohl vzpomenout na žádné jméno, ale při tom má ve třídě bráchu Petra. Paní učitelka se mu snažila napovědět: "No, koukni na bráchu." Roman suše odpověděl: "To je debil, ten to taky neví." Roman je vůbec borec. Úkoly dělá zásadně těsně před hodinou, ale dneska se v něm něco hnulo přinesl úkol vypracovaný už z domov. A protože je to opravdu svátek, běžel s ním hned na začátku hodiny ke stolku, aby se pochlubil. Češtinářka do sešitu nahlédla a pak mu řekla: "Tu ukázkou si odnes do lavice a přines mi celý úkol." Při výtvarce jsme byli na výstavě obrazů v galerii U Jednorozce. Paní učitelka nám řekla, ať si vybereme obraz, který se nám nejvíce líbí a ukážeme jí ho. Roman fakt neměl svůj den. Když na něj přišla řada, ukázal na okno.

25. 5. 2010

Dneska jsme byli na výletě. Nebyl to ale obyčejný školní výlet – jeli jsme s německými žáky ze školy v Bischofsmaisau autobusem do Prahy, abychom jim ukázali, jak krásně si tady žijeme. Bylo to fajn, i když chvílemi jsem si myslela, že jestli se k autobusu vrátíme všichni, tak to bude zázrak. Proplétali jsme se davy lidí, protože zřejmě i Japonci chtěli vidět, jak krásně si tady žijeme. Všechno ale klaplo a my jsme se vrátili do Klatov ve stejném počtu, jako jsme je ráno opouštěli. Čekala nás společná večeře. Hranolky a smažák – ty jo, neznám nic lepšího! To si ovšem nemysleli ani německé děti, ani jejich učitelé. Čekali schnitzel, s chutí zakrojili, ale pak... Pohledy jak Kelišová v Itálii: "Velebnosti, to je hnus!" To samozřejmě neřekli, ale kroucení očima by jim i Hurvínek záviděl. Ještě že byla večer ve škole diskotéka, tak se dorazili chipsama. No mohli být rádi, že nedostali hrachovku z jídelny. Už můj táta, když chodil na stejnou školu říkal: "Hrachová kaše je naše naděje, břicho zasytí, kalhoty zahřeje."

17. 5. 2021

Dnes byl první den školy po covidovém lockdownu. U vchodu nám školník postříkal ruce dezinfekcí, ze šatny jsme zamířili rovnou do třídy, kde jsme si poštouřáním v nose otestovali, jestli tu potvoru nemáme v sobě. Já jsem byl dneska čistý, ale Tomášovi se ukázaly dvě čárky, takže putoval nejdřív do sklepa do karanténní místnosti a pak domů. Dneska jsem tedy seděl sám, ale hlavně že už v kolektivu. Distanční výuka byla dlouhá a ubíjející, ale někdy to byla přča. Vzpomínám si na rozhovor, který vedla paní učitelka s Patrikem. "Patriku, proč ses přihlásil na hodinu až teď?" "Paní učitelko, já jsem zaspal." "Vždyť je 11 hodin a 7 minut." "Co říkáte, paní učitelko? Já vás neslyším, mně tu na vás šteká pes." "Proč jsi mi neposlal úkol?" "Ale já jsem ho odeslal, mně to tady píše, že je odeslaný." "Dobře, já se na to podívám. A příště si vypni mikrofon, až budeš mluvit s bratrem." "Ale paní učitelko, já nemám bratra." "Tak s kým to tam mluvíš?" "Já vůbec nemluvim, já mám vypnutý mikrofon." "Tak děti, kdo mi odpoví na otázku, když mají všichni vypnutý mikrofon?" "Paní učitelko, tady Matyáš. Já vám chci říct, že taky nemám bratra a že mě děda posílá se psem. Tak nashledanou."

ZAMĚŠTNANCI ŠKOLY

VE ŠKOLNÍM ROCE 2025/2026

učitelé

Mgr. Salvetrová Emilie – ředitelka školy - M, Ch
Ing. Kuchynková Šárka – zástupkyně ředitele – Inf
Mgr. Kopecký Lukáš – zástupce ředitele – D, Aj

Ing. Bártová Martina – 1. stupeň – 3. C
Mgr. Boublíková Hana – M, Z – 8. A
Mgr. Burešová Ivana – 1. stupeň – 4. B
Bc. Divišová Karina – Př, Tv
Mgr. Dvořák Karel – M, F, Inf
Bc. Faustová Sára – Př, Ch
Groesslová Tereza - Hv
Mgr. Holubová Iva – Z, Tv
Mgr. Holzknechtová Miroslava – Čj, Nj
Mgr. Hosnedlová Soňa – 1. stupeň – 1. A
Mgr. Hrachová Štěpánka - 1. stupeň – 1. B
Mgr. Hummelová Olga – Aj, Rj – 6. C
Mgr. Johánková Hana – Čj, Vv – 6. B
Mgr. Kadlecová Petra – Z, Tv
Mgr. Karhanová Jana – Čj, Ov – 7. B
Ing. Kopáček Jiří – Inf, F
Mgr. Kovandová Lucie - 1. stupeň – 2. B
Mgr. Kozlíková Eliška – Čj, Psych. – 8. B
Mgr. Králová Jana - 1. stupeň – 5. B
Mgr. Lacková Kateřina - 1. stupeň, Aj – 3. B
Bc. Mendzhul Natálie - Př
Mgr. Mikušová Martina - 1. stupeň – 4. A
Mgr. Nováková Markéta – M, Ov – 7. C
Mgr. Petrová Václava – D, Nj, Rj
Mgr. Radičová Marie - 1. stupeň – 3. A
Mgr. Steinerová Věra – Čj, Hv – 9. A
Mgr. Šíchová Lucie - 1. stupeň, Aj – 2. A
Mgr. Špačková Martina – M, F – 7. A
Mgr. Valešová Adéla – Čj, Aj – 6. A
Mgr. Vojířová Žaneta – Čj, Psych
Bc. Volmutová Kristýna – Př, F
Mgr. Voráčová Zdeňka - 1. stupeň, Čj, Fj – 5. A
Mgr. Zahradník Petr – M, Tp – 9. C
Ing. Zahradníková Alena – Aj – 8. C
Mgr. Žižková Věra - 1. stupeň , Aj – 9. B

asistentky pedagoga

Ben Amor Lenka
Egerová Tereza, DiS.
Javorská Monika
Laně Lenka
Löffelmannová Lucie
Makovcová Miloslava, DiS.
Mrázová Simona
Sejpková Zdeňka
Sklenářová Zdeňka
Šafránková Jaroslava
Tauschová Lucie
Bc. Vaisová Lenka
Velkoborská Monika
Záňová Eliška
Zemanová Taťána

školní družina

Huspeková Slavomíra
Fremundová Markéta
Makovcová Miloslava, DiS.
Mgr. Řeřichová Jana
Turková Pavla
Zemanová Taťána

provozní zaměstnanci

Kolářová Taťána
Kalistová Jaroslava
Majdlová Pavla
Votavová Věra
Černá Marie
Poláčková Jana
Pytlíková Marta
Šilhavá Lucie
Vlad Doina
Grössl Karel
Zdeněk Ladislav
Bůžková Růžena
Fraňková Jana
Parvoničová Ivana
Tomanová Eva

UČITELSKÝ SBOR ŠKOLNÍ ROK 2025/2026

NÁŠ ČASOPIS SI MŮŽETE ČÍST KDYKOLI. POUŽIJTE QR KÓD
A PROHLÍŽET MŮŽETE OKAMŽITĚ:

zdroje obrazové dokumentace:
archiv Masarykovy ZŠ Klatovy
soukromý archiv Mgr. Lukáše Kopeckého
soukromý archiv Bc. Stanislava "Josefa" Václavovice
soukromý archiv rodiny Voráčovy